

PROLOOG

De heks keek naar het blonde meisje dat ineengedoken op de grond lag, haar ogen angstig opengesperd.

‘Kijk niet zo naar me. Ik heb je al gezegd dat dit niet is wat ik wil,’ zei de heks. Ondertussen trok ze een cirkel, stak ze de kaarsen aan en controleerde ze de inhoud van de borrelende ketel. Het al geslepen mes lag glinsterend op het altaar naast haar offer.

Het meisje reageerde met een gesmoord geluid, de tranen stroomden over haar gezicht. Ze had een prop in haar mond, maar haar woorden klonken glashelder in het hoofd van de heks.

Vergeet niet wie ik ben. Vergeet niet wie jij bent. Vergeet de Raven niet.

De heks sloot zich ervoor af. Haar verontschuldigende woorden hadden het meisje misschien het idee gegeven dat ze een kans had. Een kans om haar te laten stoppen. Een kans op hoop. Een kans op leven.

Daar was het te laat voor. Magie was geen onderhandeling. Ze gaf en ze nam. Dit was wat je kreeg. Dit was wat het kostte.

De heks knielde neer naast het meisje en checkte nog een laatste keer de

touwen waarmee ze was vastgebonden. Strak, maar niet zo strak dat haar circulatie werd afgesneden. Ze was geen monster.

Het gegil van het meisje begon weer, drong door de prop in haar mond.

De heks klemde haar kaken op elkaar. Ze had liever gehad dat het meisje buiten bewustzijn was. Maar het ritueel dat ze had gevonden was heel duidelijk. Als ze wilde dat dit werkte, moest ze het perfect doen. Als het niet werkte...

Ze sloot haar ogen. Aan die mogelijkheid wilde ze niet denken. Het móést werken. Andere opties waren er niet.

Ze pakte het mes en begon te chanten.

Uiteindelijk was ze verbaasd hoe makkelijk het was. Een snee en een rode straal, gevolgd door het onmiskenbare geknetter van magie die vrijkwam...

Magie die nu helemaal van haar was.

HOOFDSTUK 1

Vivi

‘**V**ivian.’ Daphne Devereaux stond met een extreem angstig gezicht in de deuropening van haar dochters kamer. Ondanks de genadeloze hitte van Reno droeg ze een met gouden franje afgezette, zwarte ochtendjas die tot op de grond kwam en had ze een fluwelen sjaal om haar donkere, warrige haar gebonden. ‘Je kunt niet gaan. Ik heb een naar voor gevoel.’

Vivi keek even naar haar moeder, onderdrukte een zucht en ging verder met pakken. Ze vertrok die middag naar de Westerly Universiteit in Savannah en probeerde haar hele leven in twee koffers en een rugzak te proppen. Gelukkig was ze daar heel ervaren in. Wanneer Daphne Devereaux weer zo’n ‘voorgevoel’ had, vertrokken ze over het algemeen de volgende ochtend, zonder om te kijken naar onbetaalde huur of niet-ingepte spullen. ‘Het is gezond om een frisse start te maken, schattekoude,’ had Daphne ooit gezegd toen de achtjarige Vivi smeekte om terug te gaan om haar neushoornknuffel Philip te halen. ‘Je wilt niet blijven rondlopen met die negatieve energie.’

Ook nu verhuisde Daphne, ze ruilde Reno in voor Louisville. En omdat Vivi er niet op vertrouwde dat haar moeder haar boeken mee zou nemen, probeerde ze er zoveel mogelijk in haar rugzak. ‘Laat me raden,’ zei ze onder tusschen. ‘Je hebt een groot kwaad mijn kant op zien komen.’

‘Het is niet veilig voor je op die... plék.’

Vivi sloot haar ogen en haalde even diep, en hopelijk rustgevend, adem. Haar moeder kon het nu al maanden niet opbrengen om het woord ‘universiteit’ over haar lippen te krijgen. ‘De universiteit heet Westerly. Het is geen vloek.’

Allesbehalve. Westerly was Vivi’s reddingsboei. Ze was verbijsterd geweest toen ze een volledige beurs had gekregen voor Westerly, want ze dacht eigenlijk dat de school ver boven haar niveau was. Ze was altijd een goede leerling geweest, maar ze was tig keer van school veranderd – twee keer halverwege het jaar – en hoewel ze veel goede cijfers had gehaald, had ze bijna net zo veel projecten niet kunnen afronden.

Daphne was er fel tegen. ‘Je zult Westerly vreselijk vinden,’ had ze verrassend overtuigend gezegd. ‘Ik zou er nooit een voet willen zetten.’

Dat was wat Vivi definitief over de streep had getrokken. Als haar moeder er zo’n hekel aan had, was het voor Vivi dus de perfecte plek om een brandnieuw leven te beginnen.

Terwijl Daphne verdrietig in de deuropening stond, keek Vivi naar de Westerly-kalender die ze op het vergelende behang had geprikt. Dat was het enige wat ze dit keer had gedaan om iets gezelligs van haar kamer te maken. Van alle plekken waar ze in de loop der jaren had gewoond, was dit appartement haar minst favoriete. De woning had twee slaapkamers en bevond zich boven een pandjeshuis in Reno, en het stonk er altijd naar sigaretten en wanhoop. Net zoals de hele stoffige staat Nevada eigenlijk. De foto’s op de kalender, glanzende odes aan met klimop bedekte gebouwen en de typische zuidelijke eikenbomen vol mos, waren een baken van hoop geworden. Ze boden een blik op een betere toekomst, een toekomst die ze voor zichzelf kon creëren - ver van haar moeder met haar onheilspellende voorbodes.

Maar toen Vivi de tranen in haar moeders ogen zag, nam haar frustratie af, een beetje in elk geval. Hoewel Daphne een uitermate talentvolle actrice

was – wat nodig was als je inkomen afhing van geld aftroggelen van vreemdelingen – had ze nooit neptranen kunnen produceren.

Vivi liet het pakken voor wat het was en deed een paar stappen door haar kleine kamer naar haar moeder toe. ‘Het komt wel goed, mama,’ zei ze. ‘Ik ben niet zo lang weg. Voor je het weet is het Thanksgiving.’

Haar moeder haalde haar neus op en strekte haar bleke arm uit. Vivi had net zo’n lichte huid als haar moeder, wat betekende dat ze na een kwartier in de woestijnzon al verbrandde. ‘Kijk welke kaart ik voor je heb getrokken.’

Het was een tarotkaart. Daphne verdiende haar brood met ‘de toekomst voorspellen’ van de trieste, gebroken mensen die haar opzochten en hun eerlijk verdiende geld overhandigden in ruil voor nietszeggende nonsens: *Ja, uw luie echtgenoot zal binnenkort een baan vinden; nee, die klaploper van een vader van je heeft geen hekel aan je – hij is zelfs ook op zoek naar jou...*

Als kind had Vivi het heerlijk gevonden om te zien hoe haar moeder met haar wijsheid en charme klanten om haar vinger wond. Maar toen ze ouder werd en haar moeder zag profiteren van hun verdriet, gruwde ze ervan. Ze vond het vreselijk om te zien hoe er misbruik werd gemaakt van mensen, maar ze kon er niks tegen doen. Daphnes waarzeggerij was hun enige bron van inkomsten, de enige manier om de huur van hun afschuwelijke appartementen te betalen en de huismerkproducten van de budgetsupermarkt.

Maar dat was voorbij. Vivi had eindelijk een uitweg gevonden. Een nieuw begin, ver bij haar moeders impulsieve gedrag vandaan. Het gedrag dat er steeds weer toe had geleid dat ze hun hele leven overhoop moesten gooien, alleen maar omdat Daphne een ‘voorgevoel’ had.

‘Laat me raden.’ Met een opgetrokken wenkbrauw keek Vivi naar de tarotkaart in haar moeders hand. ‘De Dood?’

Het gezicht van haar moeder betrok en toen ze wat zei was haar normaal gesproken melodieuze stem angstaanjagend kil en kalm. ‘Vivi, ik weet dat je niet gelooft in tarot, maar luister alsjeblieft voor een keer naar me.’

Vivi pakte de kaart en draaide hem om. En ja hoor, een geraamte met een

zeis staarde naar haar omhoog. De ogen waren holle gaten en de mond was gebogen in een bijna vrolijke grijns. Bij een ondergaande zon in een bloedrode hemel kwamen uit de kleigrond handen en voeten zonder lichaam op. Vivi kreeg een vreemd duizelig gevoel, alsof ze op de rand van een diepe afgrond stond en naar beneden keek in een enorme leegte, in plaats van dat ze in haar slaapkamer was, met als enige uitzicht het pandjeshuisbord in neonlicht met WIJ KOPEN GOUD erop dat weerspiegeld werd in de ramen aan de overkant van de straat.

‘Ik heb het je al gezegd. Westerly is geen veilige plek, niet voor mensen zoals jij,’ fluisterde Daphne. ‘Jij hebt de gave om voorbij de sluier te kijken. Daardoor ben je een doelwit voor duistere machten.’

‘Vorbij de sluier?’ herhaalde Vivi vermoeid. ‘Ik dacht dat je niet meer van dat soort dingen zou zeggen.’ Toen Vivi jong was had Daphne altijd geprobeerd haar de wereld van tarot en seances en kristallen bollen in te trekken, omdat Vivi volgens haar over ‘speciale krachten’ beschikte die erop wachtten om ontsloten te worden. Ze had Vivi zelfs geleerd om simpele lezingen te doen voor klanten, die het fascinerend vonden om een klein kind met geesten te zien communiceren. Maar uiteindelijk was de waarheid tot Vivi doorgedrongen: ze had geen krachten, ze was gewoon een pion in het spel van haar moeder.

‘Ik heb geen controle over welke kaart ik trek. Het is dom om een waarschuwing als deze te negeren.’

Buiten werd getoeterd en iemand begon te schelden. Vivi zuchtte en schudde haar hoofd. ‘Maar je hebt me zelf geleerd dat de Dood symbool staat voor verandering.’ Vivi probeerde de kaart terug te geven aan haar moeder, maar Daphne hield haar armen vastberaden langs haar zij. ‘Dat is natuurlijk wat het betekent. De universiteit is mijn frisse start.’

Geen plotselinge middernachtelijke verhuizingen naar nieuwe steden meer; geen overhoopgegooid leven meer elke keer dat Vivi net bezig was echte vrienden te krijgen. De komende vier jaar kon ze een nieuw leven

beginnen als een gewone student. Ze zou vrienden maken, een sociaal leven hebben, zich misschien zelfs aanmelden voor buitenschoolse activiteiten – of er op zijn minst proberen achter te komen wat voor activiteiten ze leuk vond. Ze waren zo vaak verhuisd dat ze geen kans had gekregen om ergens goed in te worden. Ze was gedwongen geweest na drie maanden op te houden met blokfluitles en halverwege het seizoen te stoppen met softbal. En ze had *Frans voor beginners* al zo vaak opgegeven dat het enige wat ze goed kon zeggen was: *Bonjour, je m'appelle Vivian. Je suis nouvelle.*

Haar moeder schudde haar hoofd. 'Bij de lezing werd de Dood vergezeld door de Tien van Zwaarden en de Toren. Verraad en plotseling geweld. Vivian, ik heb een heel naar gevoel...'

Vivi gaf het op en stopte de kaart in haar koffer, waarna ze zich omdraaide en Daphnes handen in de hare nam. 'Dit is een grote verandering voor ons allebei. Overstuur zijn mag best. Vertel me gewoon dat je me gaat missen, zoals een normale ouder zou doen, in plaats van hier een signaal uit de geestenwereld van te maken.'

Haar moeder kneept stevig in haar handen. 'Ik weet dat ik deze beslissing niet voor je kan nemen...'

'Hou er dan mee op het te proberen. Alsjeblieft.' Vivi verstrengelde haar vingers met die van haar moeder zoals ze ook altijd deed toen ze klein was. 'Ik wil niet dat we onze laatste dag samen doorbrengen met ruziemaken.'

Daphnes schouders zakten in alsof ze zich eindelijk realiseerde dat dit een verloren strijd was. 'Beloof me dat je voorzichtig zult zijn. Onthoud dat dingen niet altijd zijn wat ze lijken te zijn. Zelfs iets wat goed lijkt kan gevaarlijk zijn.'

'Probeer je me nu te vertellen dat ik eigenlijk kwaadaardig ben?'

Haar moeder keek haar vernietigend aan. 'Gebruik gewoon je verstand, Viv.'

'Dat doe ik sowieso al.' Vivi glimlachte breed en Daphne sloeg haar ogen ten hemel.

‘Ik heb een egotripper grootgebracht.’ Toch boog haar moeder naar haar toe om haar een knuffel te geven.

‘Dat is je eigen schuld met al je “je bent betoverend en je kunt alles”-preken,’ zei Vivi. Ze liet haar moeder los om haar koffer dicht te ritsen. ‘Ik zal voorzichtig zijn, beloofd.’

En dat zou ze ook. Ze wist dat er nare dingen konden gebeuren op de universiteit. Er gebeurden overal nare dingen, maar Daphne hield zichzelf voor de gek als ze dacht dat een stomme tarotlezing iets betekende. Magie bestond niet.

Dat was tenminste wat Vivi dacht.